

[Steen Folke]

Det er jo ikke let at komme efter hr. Johan Nielsen, men jeg vil da lige bemærke, at hr. Johan Nielsen og vi andre kan være glade for, at hr. Johan Nielsen ikke er fremskridtsmand, for så havde ordet været frataget ham for længst.

Finansministeren har det ikke let. Han skal på den ene side overbevise højrefløjen om, at den finanspolitiske stramning, som SV-regeringen har gennemført, sandelig er reel nok. På den anden side skal han overbevise venstrefløjen om, at der ikke er tale om nogen finanspolitisk stramning, og at den i hvert fald ikke vil forøge arbejdsløsheden. Det må nødvendigvis blive lidt af en balancékunst, for ikke at sige et illusionsnummer.

Under debatten om ændringsforslagene i forgårs kritiserede jeg den finanspolitiske stramning, som momsforhøjelsen og SV-regeringens nedskæringer indebærer. Hertil sagde finansministeren, at det sandelig ikke var tale om nogen finanspolitisk stramning, og så talte finansministeren i øvrigt om noget andet, nemlig om forholdet mellem 1979-, 1978- og 1977-finanslovene.

I dag sagde finansministeren til hr. Palle Simonsen fra det konservative folkeparti, at underskuddet på statsfinansernes drifts-, anlægs- og udlånsbudget ville have været 3 mia kr. større, hvis den finanspolitiske del af SV-aftalen ikke var blevet gennemført. Nu vel, hr. finansminister, indebærer disse 3 mia kr. en finanspolitisk stramning eller ej? Vil disse 3 mia kr. betyde en udhuling af reallønnen eller ej? Og mest afgørende: vil disse 3 mia kr. medføre en større arbejdsløshed eller ej? Det er tre meget enkle spørgsmål, som det givetvis vil være barnemad for finansministeren at svare på.

Jeg har sagt, at SV-regeringens økonomiske politik var en tand værre end den tidligere socialdemokratiske regerings. Jeg har ikke sagt, at der var nogen principiel forskel, tværtimod. Jeg har citeret den tidligere socialdemokratiske finansminister hr. Grünbaums udtalelser om, at regeringen fører en reaktionær økonomisk politik. Det bekom tydeligvis ikke den nuværende finansminister så godt. Hr. Grünbaums udtalelser var, så vidt jeg forstod dem, heller ikke specielt rettet mod SV-regeringens politik, men også mod den tidligere socialdemokratiske mindretalsregerings politik, og jeg kan kun erklære mig helt enig.

Regeringens økonomiske politik er reaktionær, bl. a. fordi den er direkte arbejdsløshedsskabende; det formår ikke engang finansministeren at bortforklare.

Dernæst vil jeg blot gøre nogle få bemærkninger om det såkaldte europæiske monetære system, som økonomiministeren gav en overfladisk redegørelse for. Som det er sagt, har de fire EF-modstanderpartier i dag anmeldt en forespørgsel om EMS. Nu forstår jeg, at vi får en redegørelse om sagen, og det er da udmærket.

Men man må nok sige, at det er lidt sent, regeringen er kommet i tanker om, at det kunne være en god idé at give folketinget en redegørelse om denne sag. Ikke blot kommer denne redegørelse, efter at regeringen har sagt ja til dansk tilslutning til systemet, den kommer som bekendt også efter, at systemet er trådt i funktion.

Jeg skal ikke tage forskud på den debat, der kommer i januar, men kun gøre opmærksom på, at opbygningen af EMS nok bliver det vigtigste skridt i retning af EF-integration, som er taget, siden Danmark blev medlem af EF. Ganske vist var topmødet, hvor EMS blev besluttet, noget mislykket ikke mindst på grund af specielt Englands vrangvilje over for systemet. På den baggrund kunne det være fristende at udlægge EMS som »EF-tilhængernes mislykkede søslange«.

Ud fra den hjemlige misere, som også er kommet frem under denne finanspolitiske debat, kunne man forestille sig en anden udlægning af EMS. Det er både af denne og de foregående års finanslove fremgået, at regeringen ikke magter at gøre noget ved arbejdsløsheden og den økonomiske krise. Det er næppe helt ved siden af at udlægge EMS som »evnesvage ministres sikkerhedsnet«.

Men man må være klar over, at EMS først og fremmest er i erhvervslivets, i kapitalens og ikke mindst de multinationale selskabers interesse. EMS er en vigtig del af den strategi, som toneangivende vesteuropæiske kapitalgrupper med velvillig regeringsbistand er i færd med at realisere for at afstive den kriseplagede og vaklende kapitalisme. EMS skal bruges til at samordne den økonomiske politik og ikke mindst den såkaldte indkomspolitik, så ECUerne kan komme til at rulle lidt hurtigere ned i de store firmaers slunkne pengekasser.